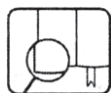

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA

STUDII BIBLICE
PENTRU MAJORI
EDIȚIE INSTRUCTORI

1 și 2 Tesaloniceni

iulie – august – septembrie
2012

Traducere: *Loredana Sîrbu*

VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE
BUCUREȘTI - 2012

Traducere:
Loredana Sirbu

Lectura manuscrisului:
Ciprian Iorgulescu

Tehnoredactare:
George Toncu

Coperta:
Liliana Dincă

Redactor:
Alina Badea

Corectura:
Lavinia Goran

Studiile Școlii de Sabat pentru adulți sunt pregătite de Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale A.Z.Ș. Pregătirea lor este realizată sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat pentru evaluarea manuscriselor, ai cărui membri sunt redactori consultanți. Aceste studii reflectă contribuția comitetului și de aceea nu reprezintă în exclusivitate doar punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Autor:
Jon Paulien

Editor:
Clifford Goldstein

ISSN 1841-6543

Când Domnul va coborî din cer /	3
Fericita noastră nădejde /	5
„Disprețuit și părăsit de oameni” /	7
Citește-ți Biblia! /	9
Întrebări pentru studiul Bibliei la rând /	10
Fișa de studiu și lucrare /	13

Evanghelia ajunge în Tesalonic /	15
Păstrarea relațiilor /	27
Tesalonicul din vremea lui Pavel /	39
Bucuroși și recunoscători /	51
Exemplul apostolilor /	63
Prieteni pentru totdeauna /	75
Chemați la sfințire /	87
Cei morți în Hristos /	99
Evenimentele finale /	111
Viața de biserică /	123
Făgăduințe pentru cei persecutați /	135
Antihristul /	147
O biserică statornică și curată /	159
Vești misionare /	171
Program SperanțaTV /	185

Cuprins

Când Domnul va coborî din cer

În anii '50, scriitorul irlandez Samuel Beckett, câștigător al Premiului Nobel, a scris o piesă de teatru cu titlul *Așteptându-l pe Godot*, în care doi bieți cerșetori îl așteaptă pe marginea drumului pe un anume Godot, care trebuia să vină și să-i scape de absurditatea vieții lor jalnice și fără sens.

Acest Godot necunoscut nu vine niciodată, iar ei nu sunt salvați niciodată. De altfel, se știe de la început că nu vor fi salvați. În piesa aceasta, scopul lui Beckett este să sublinieze absurditatea și deznădejdea vieții.

Cât de diferită este perspectiva asupra vieții prezentată în Biblie! Și, mai ales, cât de diferită este perspectiva prezentată în studiul din trimestrul acesta, care se ocupă de cele două epistole ale apostolului Pavel către tesaloniceni!

La fel ca personajele lui Beckett, tesalonicenii se confruntau cu probleme, tensiuni, lupte și chiar persecuție. Pentru ei, ca și pentru noi toți, viața are perioadele ei grele. Cât de simplu și de justificabil ar fi fost ca ei să se lase pradă sentimentului de inutilitate, nihilismului și pesimismului despre care vorbește Beckett în piesa lui! Totuși tesalonicenii aveau o speranță sigură, o speranță bazată pe ceea ce făcuse Hristos pentru ei, o speranță care arăta spre cea mai mare făgăduință dintre toate: a doua venire a lui Isus (pe care Beckett o ia în derâdere). Cu toate că i-a muștrat pe tesaloniceni, cu toate că în biserica lor existau probleme comportamentale și teologice (sună cunoscut?), Pavel le-a adresat (și ne adresează și nouă) cuvintele cele mai frumoase, cele mai înălțătoare și mai pline de speranță din toată inspirația.

„Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și, astfel, vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4:16-18).

Nu există nicio speranță mai mare decât aceasta.

Trimestrul acesta, prin intermediul studiului Epistolelor lui Pavel către tesaloniceni, ne vom face o imagine despre viața unei biserici creștine de la început (o biserică de „oraș”, de fapt) și ne vom familiariza cu lup-

tele și provocările cu care s-a confruntat, *inclusiv cu dificultățile apărute ca urmare a faptului că Hristos nu venise încă!* Un alt lucru fascinant este acela că, deși contextul în care trăiau ei este diferit de al nostru, principiile regăsite în cuvintele lui Pavel sunt valabile și în dreptul problemelor cu care ne confruntăm noi în timp ce Îl așteptăm, nu pe un Godot necunoscut, ci pe Domnul Isus, a cărui moarte pe cruce, la prima Sa venire, este o garanție a revenirii Sale în slavă.

*Jon Paulien este decanul Facultății de Religie
din cadrul Universității Loma Linda
din Loma Linda, California.*

Fericita noastră nădejde

„Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 1:1).

Prin harul Său, în acest trimestru vom cerceta cele două epistole pe care apostolul Pavel le-a scris tesalonicenilor. Ambele sunt scrise în jurul anilor 51-52 d.Hr., a doua fiind transmisă credincioșilor la scurt timp după prima. În acele timpuri, Tesalonicul era capitala Macedoniei și un port important. Poziția maritimă asigurându-i o dezvoltare deosebită, orașul ajunsese la peste 200 000 de locuitori. Astăzi se numește Salonic, este al doilea ca mărime din Grecia (peste 800 000 de locuitori) și principalul oraș din regiunea greacă Macedonia.

Pe drept cuvânt numit „părintele credincioșilor din Tesalonic” – deoarece biserica a luat naștere și s-a format ca urmare a propovăduirii lui – Pavel scrie prima epistolă punând accentul pe statornicia credinței în Isus Hristos. Fiind nevoit să plece din mijlocul lor din cauza urii și a evenimentelor declanșate de unii „oameni fără căpătâi” (Faptele 17:5), Pavel dorește să-i îmbărbăteze pe cei care primiseră credința și să clarifice unele aspecte doctrinare.

Folosind mereu aceleași metode pentru a-i amăgi pe oameni – ori ascunderea adevărului, ori pervertirea lui – Satana i-a făcut pe credincioșii din Tesalonic să creadă sau că „ziua Domnului ar fi și venit” (2 Tesaloniceni 2:2) ori că cei găsiți în viață la arătarea slavei Mântuitorului ar fi privilegiați celor care, deși sfinți, vor fi găsiți morți.

Lăsând la o parte aceste lucruri, Pavel, cu autoritate și prin inspirație, le prezintă „prin cuvântul Domnului” (1 Tesaloniceni 4:15) o descriere cronologică magistrală a evenimentelor care vor avea loc la venirea Mântuitorului.

Evenimentul fusese așteptat chiar și de Adam și Eva și Pavel le spune tesalonicenilor că făgăduința din Geneza 3:15 nu se împlinise încă și că, atunci când se va împlini, Dumnezeu „cu un strigăt, cu glasul unui arhangel și cu trâmbița lui Dumnezeu Se va pogorî din cer ...” Continuând să-i încurajeze pentru a nu fi „întristați ca ceilalți, care nu au nădejde”, Pavel le prezintă – atât lor, cât și nouă, astăzi – momentul în care „cei vii împreună cu cei morți în Hristos” vom fi răpiți toți pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh.

Chiar dacă toate acestea vor „veni ca un hoț”, într-o succesiune rapidă, totuși „nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte să

fie lepădarea de credință ..., înainte de a veni potrivit care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu ...”

Explicându-le aceste lucruri majore, Pavel atinge apoi un alt plan și le oferă învățături practice, îndrumări pentru o viață sfântă, despre cum să existe ca biserică într-un mediu dificil – lucruri valabile și astăzi căci, oricât de diferit ar fi fost contextul în care a trăit Pavel, principiile rămân neschimbătoare fiind inspirate de Domnul Însuși.

„Rugați-vă neîncetat!” „Rugați-vă neîncetat, scumpi frați și surori, înălțând cererile voastre la tronul harului și sprijiniți-vă pe Dumnezeu oră de oră și clipă de clipă.” (Ellen White, *Mărturii* vol. 5, pag. 441, ed. electronică)

„Bucurați-vă întotdeauna!” Adevărat vorbea și Neemia, slujitorul Domnului: „Bucuria în Domnul este tăria voastră” (Neemia 8:10). Bucuria adevărată se poate găsi doar în Dumnezeu: „Prințul cerului era în mijlocul poporului Său. Fusesse dat lumii cel mai mare dar al lui Dumnezeu. Bucurie pentru săraci, deoarece Hristos venise să-i facă moștenitori ai Împărăției Lui. Bucurie pentru bogați, căci El voia să-i învețe cum să câștige bogățiile veșnice. Bucurie pentru neînvățați, deoarece El voia să-i facă înțelepți pentru mântuire. Bucurie pentru învățați, căci El voia să le dezvăluie taine mai adânci decât cele pătrunse de ei ...” (Idem, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 278, ed. electronică)

„Încolo, fraților ..., feriți-vă de orice se pare rău, nu obosiți în facerea binelui ..., nu stingeți Duhul” (1 Tesaloniceni 5:16-23).

Vă încurajez să „cercetăm toate lucrurile” și, păstrând doar ce este bun, să ne pregătim cu toții pentru fericita noastră nădejde, arătarea în slavă a marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos.

„Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi, cu toți! Amin” (2 Tesaloniceni 3:18).

Ciprian Iorgulescu,
Școala de Sabat / Lucrarea Personală

„Disprețuit și părăsit de oameni”

„Fraților, să nu osteniți în facerea binelui ... Căutați totdeauna să faceți ce este bine, atât între voi, cât și față de toți ...” (Selecții din cele două scrisori ale apostolului Pavel către credincioșii din Tesalonic.)

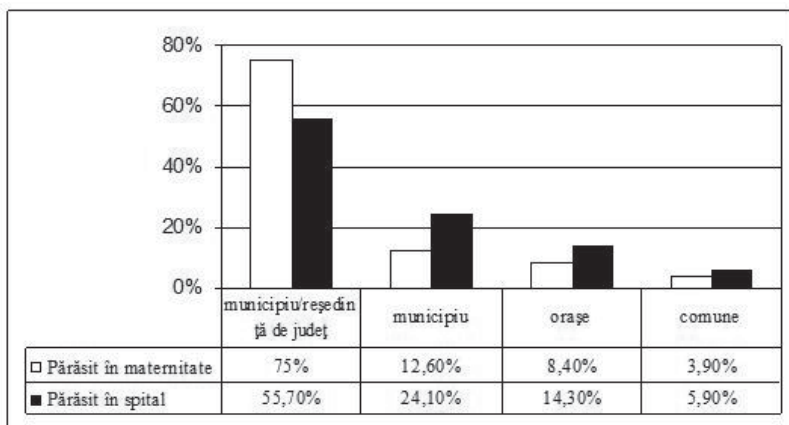
Citind versetele de mai sus, observăm că Pavel face mereu referire la două categorii de persoane: cei cunoscuți, apropiați, „frații” („între voi”) și ceilalți – oamenii necunoscuți, restul oamenilor („față de toți”). Atât pentru unii, cât și pentru ceilalți, el îi îndeamnă pe credincioși să investească aceeași dragoste și implicare socială „în facerea binelui”.

Singurătatea este boala secolului. O cauză a singurătății poate fi regăsită și în atitudinea de viață a unor părinți din societatea noastră, oameni care își abandonează copiii. În România există peste 40 000 de copii abandonați, care trăiesc în spitale, centre de plasament, creșe ori alte instituții de profil. Dacă vom privi prin ochii lui Dumnezeu și vom vedea în fiecare ființă umană un candidat la statutul de cetățean al Împărăției cerurilor, un om pentru care a murit Fiul lui Dumnezeu, vom descoperi brusc faptul că lângă noi există mai mult de 40 000 de persoane singure, persoane ce își plâng existența zilnică – o suferință fizică, psihică sau de neintegrare socială.

Dar să nu uităm de alte mii de persoane (poate copii) care, din multiple cauze (decesul unuia sau al ambilor părinți, plecarea părinților în altă țară, divorțul acestora, condamnarea și detenția părinților) trăiesc și simt clipă de clipă sentimentul teribil al singurătății, al lipsei de apartenență – familială, socială, școlară etc.

„Disprețuit și părăsit de oameni ...” Însuși Domnul Hristos a trecut prin cele mai grele clipe atunci când singurătatea, despărțirea de Tatăl a fost partea paharului pe care trebuia să o bea pentru noi. Chin sufletesc, tulburare, traume fizice (sudoarea transformată în sânge) au fost lucruri pe care Le-a cunoscut pentru noi. Sau, altfel spus, pentru ca noi și semenii noștri să nu le mai cunoaștem.

Credeți că acestea sunt cazuri izolate, drame ale copiilor din anumite medii sociale sau zone geografice? Indiferent de zonă (reședință de județ, municipii, orașe, comune), lângă noi trăiesc oameni disprețuiți și părăsiți ...

Studiu UNICEF publicat în 2005 care relevă ponderea copiilor abandonați la naștere – <http://www.athenian-legacy.com/2010/05/date-statistice-privind-abandonul-copiilor/>

Pentru acest trimestru, Uniunea Română – Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Personală propune proiectul *Primește un copil*. Sinonim cu *Adoptă un copil*, proiectul propune nu inițierea și formarea unor acte și legături juridice, ci apropierea și identificarea ca prieten. Prin Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Personală din cadrul Conferinței, prin legături cu alte instituții ale bisericii (ASUP, ADRA, ASEF), prin cunoștințe ori relații proprii, identificați o persoană care, din lipsa unui suport numit *prieten*, se declară singură. Vizitați-o, asigurați-o de ajutorul necondiționat, oferiți-i o mână întinsă și o inimă caldă – lucruri în fața cărora internetul, televizorul și telefonul pălesc.

„Dumnezeul nostru să împlinească în noi, cu putere, orice dorință de bunătate, orice lucrare izvorâtă din credință ...” (2 Tesaloniceni 1:11)

Ciprian Iorgulescu,
Școala de Sabat / Lucrarea Personală

Biblia a inspirat milioane de persoane, oferind încurajare și speranță. Cititorul va găsi în ea mustrare și sfat, îndemnuri și înțelepciune. Dacă-ți vei face timp s-o deschizi în fiecare zi, te vei întâlni, în paginile ei, nu doar cu niște cuvinte, ci cu Însuși Autorul ei divin, dispus întotdeauna să mângâie fiecare inimă.

Citește-ți Biblia!

IULIE	AUGUST	SEPTEMBRIE
1. Psalmi 90 – 99	1. Isaia 34 – 37	1. Ezech. 14 – 17
2. Psalmi 100 – 105	2. Isaia 38 – 40	2. Ezech. 18 – 20
3. Psalmi 106 – 110	3. Isaia 41 – 44	3. Ezech. 21 – 23
4. Psalmi 111 – 118	4. Isaia 45 – 48	4. Ezech. 24 – 26
5. Psalmi 119	5. Isaia 49 – 51	5. Ezech. 27 – 29
6. Psalmi 120 – 134	6. Isaia 52 – 55	6. Ezech. 30 – 32
7. Psalmi 135 – 139	7. Isaia 56 – 58	7. Ezech. 33 – 35
8. Psalmi 140 – 144	8. Isaia 59 – 62	8. Ezech. 36 – 38
9. Psalmi 145 – 150	9. Isaia 63 – 66	9. Ezech. 39 – 41
10. Prov. 1 – 3	10. Ier. 1 – 3	10. Ezech. 42 – 44
11. Prov. 4 – 7	11. Ier. 4 – 6	11. Ezech. 45 – 48
12. Prov. 8 – 11	12. Ier. 7 – 9	12. Daniel 1 – 3
13. Prov. 12 – 15	13. Ier. 10 – 13	13. Daniel 4 – 6
14. Prov. 16 – 19	14. Ier. 14 – 16	14. Daniel 7 – 9
15. Prov. 20 – 24	15. Ier. 17 – 19	15. Daniel 10 – 12
16. Prov. 25 – 27	16. Ier. 20 – 23	16. Osea 1 – 4
17. Prov. 28 – 31	17. Ier. 24 – 26	17. Osea 5 – 9
18. Ecl. 1 – 4	18. Ier. 27 – 29	18. Osea 10 – 14
19. Ecl. 5 – 8	19. Ier. 30 – 32	19. Ioel
20. Ecl. 9 – 12	20. Ier. 33 – 35	20. Amos 1 – 4
21. Cânt. cânt. 1 – 4	21. Ier. 36 – 38	21. Amos 5 – 9
22. Cânt. cânt. 5 – 8	22. Ier. 39 – 41	22. Obadia, Iona
23. Isaia 1 – 4	23. Ier. 42 – 44	23. Mica 1 – 4
24. Isaia 5 – 7	24. Ier. 45 – 48	24. Mica 5 – 7
25. Isaia 8 – 10	25. Ier. 49 – 50	25. Naum
26. Isaia 11 – 14	26. Ier. 51 – 52	26. Habacuc
27. Isaia 15 – 19	27. Plângeri	27. Țefania
28. Isaia 20 – 23	28. Ezech. 1 – 3	28. Hagai
29. Isaia 24 – 26	29. Ezech. 4 – 7	29. Zah. 1 – 4
30. Isaia 27 – 29	30. Ezech. 8 – 10	30. Zah. 5 – 8
31. Isaia 30 – 33	31. Ezech. 11 – 13	

**ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE PENTRU STUDIUL BIBLIC
ZILNIC,
GRUPATE SĂPTĂMÂNAL**

TRIMESTRUL III

1 – 7 iulie Psalmii 90 –139 / Tragedia veacurilor, cap. 27

1. Care este psalmul pentru ziua de Sabat?
2. Ce li se întâmplă celor care se fălesc cu idoli?
3. Cine a(u) mâncat vite jertfite morților?
4. Cum sunt pentru David gândurile lui Dumnezeu?
5. Ce scut avem împotriva amăgirilor lui Satana? *

8 iulie – 14 iulie Psalmii 140 – Proverbele 19 / Tragedia veacurilor, cap. 28

1. Cine face podoaba caselor împărătești?
2. Pe cine iubește Domnul?
3. Când să nu oprești o binefacere?
4. Cine (ce) înviează pe mulți oameni?
5. Care sunt cele zece lucruri trecute cu exactitate în cărțile din ceruri?*

15 – 21 iulie Proverbele 20 – Cântarea cântărilor 4 / Tragedia veacurilor, cap. 29

1. Cine nu ajunge sărac?
2. Cu cine să nu te amesteci?
3. Ce să faci când intri în Casa Domnului?
4. Cu ce poți fi tratat când ești „bolnav de dragoste”?
5. Putem înțelege originea răului?*

22 iulie – 28 iulie Cântarea cântărilor 5 – Isaia 23 / Tragedia veacurilor, cap. 30

1. Unde trebuie să-și plece omul privirea?
2. Pe cine deplânge Isaia, spunând: „Vai de...”?
3. Cine vede o mare lumină?
4. Când nu va mai străluci Orionul?
5. Unde se amestecă Satana și care sunt urmările?*

* Întrebare din cartea *Tragedia veacurilor*, carte recomandată de Conferința Generală pentru a fi studiată anul acesta.

29 iulie – 4 august Isaia 24 – Isaia 48 / Tragedia veacurilor, cap. 31

1. Pentru cine a fost Domnul un loc de scăpare?
2. Cu ce era cinstit Domnul?
3. Ce trebuie întărit?
4. Potrivit lui Ezechia, ce evenimente erau în favoarea mântuirii sale?
5. De ce a îngăduit Hristos nimicirea turmei de porci din Gadara?*

5 august – 11 august Isaia 49 – Ieremia 6 / Tragedia veacurilor, cap. 32

1. Poate fi prădat cel puternic?
2. Ce se va întâmpla cu cel părăsit?
3. De ce Și-a ascuns Dumnezeu Fața?
4. Când ne vor fi iertate abaterile?
5. Ce lucrare fac cei ce se îndoiesc de făgăduințele lui Dumnezeu?*

12 – 18 august Ieremia 7 – Ieremia 29 / Tragedia veacurilor, cap. 33

1. De ce nu trebuia să mijlocească Ieremia pentru popor?
2. Cum a fost întemeiată lumea?
3. Cine l-a aruncat pe Ieremia în temniță?
4. Cu ce este comparat Cuvântul lui Dumnezeu?
5. Ce doctrină a răspândit Satana după păcătoarea primilor părinți?*

19 – 25 august Ieremia 30 – Ieremia 50 / Tragedia veacurilor, cap. 34

1. Cui i se vor strepezi dinții?
2. Ce binecuvântare a primit Ionadab, fiul lui Recab?
3. Unde a fost prins Zedechia?
4. Cine l-a eliberat pe Ieremia?
5. De ce spiritismul îmbrăcat în haină creștină este mai periculos decât înainte?*

26 august – 1 septembrie Ieremia 51– Ezechiel 17 / Tragedia veacurilor, cap. 35

1. A cui vină este mai mare decât cea a Sodomei?
2. Cum descrie Ezechiel slava Domnului?
3. Ce trebuia să cântărească și să împartă Ezechiel?
4. Care era „cuvântul de batjocură” folosit de evrei?
5. Cât timp au păstrat Sabatul bisericile din Africa?*

2 – 8 septembrie Ezechiel 18 – 38 / Tragedia veacurilor, cap. 36

1. În ce condiții poate trăi cel rău?
2. Ce reprezintă Sabatul pentru Dumnezeu?
3. Cum sunt caracterizați de Dumnezeu prorocii mincinoși?
4. Care este datoria străjerului?
5. Ce metode folosește Satana în marea luptă finală?*

9 – 15 septembrie Ezechiel 39 – Daniel 12 / Tragedia veacurilor, cap. 37

1. Cine nu urma să aibă moșie în Israel?
2. Cine avea să locuiască în cetate?
3. Cine erau cei care i-au pârât pe cei trei prieteni?
4. Cine va stăpâni Împărăția lui Dumnezeu?
5. Cum ne ajută Duhul Sfânt în studierea Bibliei?*

16 – 22 septembrie Osea 1 – Iona 4 / Tragedia veacurilor, cap. 38

1. Prin cine avea să fie izbăvit Iuda?
2. Unde trebuiau să plângă preoții?
3. Cum trebuie să curgă dreptatea?
4. Unde va fi mântuirea?
5. Ce asemănări există între lucrarea ploii timpurii și a celei târzii?*

23 – 29 septembrie Mica 1 – Zaharia 4 / Tragedia veacurilor, cap. 39

1. Când vor fi nimiciți vrăjitorii?
2. Cine este cunoscut de Domnul?
3. Cine au fost destinatarii prorociei lui Hagai?
4. Ce făgăduință a primit Iosua?
5. Ce asigurare găsim în istoria lui Iacov?*

DEPARTAMENTUL ȘCOALA DE SABAT ȘI LUCRAREA PERSONALĂ

FIȘĂ INDIVIDUALĂ

ANUL: _____

TRIMESTRUL: _____

GRUPA: _____

STUDIUL BIBLIEI

ȘI AL SPIRITULUI PROFETIC

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
Devoționalul de dimineață													
Studiul Bibliei													
Studiul Școlii de Sabat													
Studiul cărții <i>Tragedia veacurilor</i>													
Studiul altei cărți din Sp.Profetic													

Lucrarea personală

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
Număr de vizite misionare													
Număr de publicații oferite													
Număr de acțiuni sociale													
Număr de lecturi biblice													
Număr de înscrieri la Sola Scriptura													

„Școala de Sabat reprezintă una din metodele principale ale lui Dumnezeu
pentru aducerea sufletelor la cunoștința adevărului.”

(Sfaturi pentru Școala de Sabat, pg.115)

IMPORTANT!

La sfârșitul trimestrului, dați-i această fișă instructorului.

Evangelhia ajunge în Tesalonic

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: Faptele apostolilor 16:9-40; 17:1-4,12; Ieremia 23:1-6; Isaia 9:1-7; cap. 53; Romani 1:16.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „De aceea, mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu care lucrează și în voi, care credeți.” (1 Tesaloniceni 2:13)

Gândul central: Încrederea noastră în făgăduințele lui Dumnezeu trebuie să se bazeze pe încrederea în Sfintele Scripturi.

Tânărul pastor stătea pe o bancă lângă o tânără care tocmai fusese botezată. Ea i-a spus un lucru care l-a surprins:

– Am nevoie să fiu botezată din nou.

El a întrebat-o de ce, iar ea i-a răspuns:

– Nu i-am mărturisit pastorului bisericii unele lucruri din trecutul meu.

Așa a început o lungă discuție despre iertarea oferită de Hristos pe care fata a primit-o cu sufletul însetat. După ce pastorul s-a rugat pentru ea, a început să plouă și i-a udat pe amândoi până la piele. Tânăra a exclamat fericită:

– Sunt botezată din nou!

În harul Său, Dumnezeu ne oferă multe semne, cum a fost și această ploaie, pentru a ne asigura că suntem plăcuți înaintea Sa. Dar încrederea noastră în El este și mai puternică atunci când este întemeiată pe învățătura clară din Cuvântul Său. În acest studiu, vom descoperi că împlinirea profeției le-a oferit credincioșilor din Tesalonic o încredere puternică.

1. De ce au respins filipenii Evanghelia cu atâta înverșunare? Ce principiu important descoperim în reacția lor, principiu la care și noi trebuie să fim atenți? Cum se manifestă acest principiu uneori chiar și în viața celor care se numesc creștini? Faptele 16:9-40

Evanghelia este vestea bună despre faptele mărețe săvârșite de Dumnezeu prin Hristos, fapte care duc la iertare, acceptare și transformare (Rom. 1:16,17). Din cauza păcatului, întreaga omenire era condamnată; prin moartea și învierea lui Isus, întreaga omenire a primit o nouă șansă de a avea viața veșnică pentru care Dumnezeu îi crease pe oameni încă de la început. El Și-a adus lucrarea la îndeplinire pe când eram noi încă păcătoși (Rom. 5:8). Lucrarea de răscumpărare a fost realizată de Domnul Isus fără ajutorul nostru, iar noi nu putem contribui cu nimic la ea. Totuși Evanghelia devine o realitate în viața noastră numai atunci când recunoaștem că merităm să fim condamnați pentru păcatele noastre și primim iertarea oferită prin Isus.

Dacă Evanghelia este o veste atât de bună și dacă nu ni se cere nimic în schimb pentru a o primi, de ce unii oameni o resping sau i se opun? Răspunsul este simplu: acceptarea Evangheliei ne cere să renunțăm la încrederea în noi înșine și în lucrurile pământești, cum ar fi banii, puterea și atracția fizică. Acestea nu sunt lucruri rele în sine, dacă se respectă voința și căile lui Dumnezeu. Însă atunci când oamenii se agață de lucrurile trecătoare și le așază în locul asigurării Evangheliei, Evanghelia și cei care o proclamă devin pentru ei o amenințare.

2. Cum erau Pavel și Sila când au ajuns la Tesalonic? 1 Tesaloniceni 2:1,2

Când au venit la Tesalonic, Pavel și Sila încă sufereau urmările loviturilor grele și ale întemnițării din Filipi (Faptele 16:22-24). Cu toate acestea, ei au fost încurajați de semnele puterii lui Dumnezeu. Ei au intrat plini de curaj în sinagoga din Tesalonic, în ciuda suferinței personale, și au vorbit și acolo despre Mesia, care le schimbase viața și care îi trimisese în misiunea de predicare a veștii bune acolo unde nu fusese predicată încă.

Care lucruri din lume ne pot îndepărta de Domnul dacă nu suntem atenți? De ce trebuie să păstrăm tot timpul în centrul atenției jertfa lui Isus și semnificația ei, mai ales atunci când tentația lumii este foarte puternică?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Grupa să înțeleagă faptul că suferința și moartea Domnului Hristos au fost o împlinire a profețiilor din Vechiul Testament.

La nivelul sentimentelor: Membrii grupei să fie convinși că nu greșesc când își pun credința în Planul de Mântuire al lui Dumnezeu.

La nivel practic: Să le vorbească altora despre certitudinea credinței lor.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Mielul junghiat de la întemeierea lumii

- A. În Apocalipsa 13:8, se spune că Mielul a fost junghiat „de la întemeierea lumii”. Ce ne spune aceasta despre natura și despre originea planului lui Dumnezeu de răscumpărare a lumii?
- B. De ce a fost necesar ca Hristos să sufere și să moară pentru ca lumea să fie salvată? De ce nu a putut Dumnezeu să ignore păcatul lui Adam și al Evei?
- C. Apostolul Pavel declară că Hristos este „Paștele nostru” (1 Corintheni 5:7). De ce este mielul de Paște un simbol al lui Hristos?

II. Sentimente: Salvat printr-un Înlocuitor

- A. Dacă ai fi fost fiul cel mai mare într-o familie de evrei care a sărbătorit primul Paște, ce sentimente te-ar fi încercat a doua zi de dimineață?

III. Practic: Constrâns să vestesc Evanghelia

- A. Te determină recunoștința pe care o simți pentru darul mântuirii să trăiești pentru Dumnezeu?

Rezumat: Suferința și moartea Domnului Hristos nu au fost o eroare judiciară, ci împlinirea planului lui Dumnezeu de a răscumpăra omenirea. Conștientizarea acestui fapt ne poate da încredere în Cuvântul lui Dumnezeu și în dragostea Sa față de noi, la fel cum le-a dat încredere creștinilor din Tesalonic.

3. Ce știm despre locul, momentul și metoda alese de Pavel în cadrul strategiei de predicare folosite în Tesalonic? Faptele 17:1-3

Deși 1 Tesaloniceni este una dintre primele epistole ale lui Pavel, atât teologia, cât și strategia sa misionară erau bine dezvoltate când a intrat în Tesalonic.

Mai întâi, Pavel mergea în Sabat la sinagogă. Era normal, pentru că Sabatul era o ocazie foarte bună de a ajunge la foarte mulți iudei. Totuși aici nu este doar o strategie misionară. De obicei, Pavel își lua timp să se roage și să se închine în Sabat, chiar dacă nu găsea iudei sau o sinagogă (Faptele 16:13). În plus, pe atunci, nu era ceva neobișnuit ca iudeii să invite la sinagogă vizitatori care să țină o cuvântare, mai ales dacă aceștia veneau de la Ierusalim, ca Pavel și Sila. Adunarea era dornică să primească vești despre viața iudeilor din alte locuri și interesată să afle dacă vizitatorii descoperiseră vreo idee nouă în studiul Scripturilor. Prin urmare, strategia lui Pavel corespundea perfect cu atmosfera de la sinagogă.

Pasul următor era să predice direct din Scripturile cunoscute lor, adică din Vechiul Testament. El începea cu o temă de mare interes pentru iudeii de atunci: Mesia („Hristos” este echivalentul grec al cuvântului ebraic „Mesia” – Faptele 17:3). Pe baza textelor din Vechiul Testament, Pavel demonstra că Mesia avea mai întâi să sufere și abia apoi să dobândească slava cu care iudeii erau foarte familiarizați. Cu alte cuvinte, versiunea populară a venirii lui Mesia în slavă era doar o parte a tabloului. La prima Sa venire, Mesia avea să fie Robul suferind, și nu Împăratul biruitor.

Apoi, după ce le înprospăta cunoștințele despre Mesia, începea să le vorbească despre Isus, arătând că viața Sa a împlinit cu exactitate profețiile biblice. Desigur, le vorbea și despre îndoielile și opoziția pe care el însuși le manifestase odinioară, dar și despre convingerea puternică la care a ajuns în urma întâlnirii sale cu Hristos cel înălțat. Potrivit lui Luca (Luca 24:25-27, 44-46), strategia de predicare utilizată de Pavel în Tesalonic a respectat modelul folosit de Isus cu ucenicii, după înviere.

Pavel s-a apropiat de oameni, pornind de la lucrurile cu care ei erau familiarizați. De ce este atât de importantă această metodă? Gândește-te la persoanele cărora vrei să le împărtășești credința ta. Ce poți face pentru a porni de la nivelul la care se află ei și nu de la nivelul la care te afli tu?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Suferința și moartea lui Hristos nu au fost o eroare judiciară, ci o parte a planului divin al lui Dumnezeu de a rezolva problema păcatului și de a-i readuce pe păcătoși într-o relație neîntreruptă cu El.

Săptămâna aceasta vom încerca să descoperim de ce afirmă Scriptura că era *necesar* ca Mesia să sufere și să moară pentru împlinirea planului lui Dumnezeu de răscumpărare a omenirii.

Pe 5 august 2010, s-a produs un dezastru într-o mină de metale prețioase din Chile. O stâncă de 700 000 de tone s-a prăbușit peste galeria principală, 33 de mineri rămânând blocați în subteran la peste 600 de metri adâncime. Echipile de salvare aproape că își pierduseră speranța de a-i mai găsi pe mineri în viață, însă, în final, după ce timp de 17 zile au forat mai multe puțuri în diferite zone ale minei, o foreză s-a întors la suprafață cu un bilețel legat de ea: „Noi, cei 33 de mineri din adăpost, suntem bine.” Minerii au supraviețuit în mod miraculos, dar au suferit de foame. S-au făcut imediat planuri pentru forarea unui puț de salvare.

Mulți erau nemulțumiți de faptul că era nevoie de cel puțin două luni pentru a săpa puțul, iar alții se temeau că puțul săpat în stâncă (care avea o adâncime de peste 670 de metri) era prea îngust.

De ce trebuia să fie atât de îngust? Inginerii au oferit explicații detaliate, dar răspunsul simplu era acela că așa „trebuia” pentru ca salvarea să aibă succes. Dacă s-ar fi săpat un puț mai larg (într-o mină supraexploatăată mai veche de un secol), salvarea ar fi fost pusă în pericol.

De discutat: Pericolul prin care au trecut minerii chileni se aseamănă cu pericolul în care ne aflăm și noi. Cu toții avem nevoie să fim salvați. Cât de multe detalii avem nevoie să cunoaștem despre „necesitatea” planului de salvare al lui Dumnezeu?

2. APROFUNDEAZĂ!

Comentariu biblic

I. Hristos trebuia să sufere și să moară

(Recitiți în cadrul grupei Faptele 17:1-4.)

Potrivit cu Luca, tema principală pe care s-a axat Pavel atunci când le-a prezentat tesalonicenilor Evanghelia a fost suferința și moartea lui Hristos

Încă din vremuri străvechi, cititorii Vechiului Testament au observat o varietate de perspective în profețiile care arătau spre Mesia. Majoritatea evreilor și primii creștini au identificat două direcții majore în profețiile mesianice. De o parte, erau textele care arătau spre un Mesia Împărat: un Împărat biruitor care avea să facă dreptate poporului și să extindă teritoriul lui Israel până la marginile pământului. De cealaltă parte, erau textele care sugerau că Mesia avea să fie un Rob suferind, umilit și respins. Mulți nu au înțeles că aceste texte se refereau la una și aceeași Persoană, dar la aspecte diferite din diferite momente ale lucrării Sale.

4. Ce trăsături ale viitorului Eliberator găsim în următoarele texte? Și ce imagini „contrastante”? Ier. 23:1-6; Is. 9:1-7; 53:1-6; Zah. 9:9.

Textele acestea erau derutante înainte de venirea lui Mesia. Textele despre Mesia ca Împărat nu conțineau nicio aluzie la suferință sau umilință, iar Mesia, Robul suferind, era descris ca având puțină putere sau autoritate pământească. Iudeii din vremea lui Isus au încercat să rezolve această problemă considerând că Robul suferind era un simbol al întregii națiuni și al suferințelor ei din timpului exilului și al ocupației străine. Odată îndepărtate aceste texte din ecuația mesianică, mulți iudei au început să Îl aștepte pe Mesia Împăratul, sau Biruitorul care avea să-i alunge pe asupritori la fel ca David și avea să restabilească poziția lui Israel.

O problemă majoră pe care o ridică îndepărtarea textelor despre Robul suferind este existența în Vechiul Testament a unor texte semnificative, în care cele două caracteristici majore ale lui Mesia se împletesc. Ele descriu una și aceeași Persoană. Ceea ce este mai puțin clar la prima vedere este dacă aceste caracteristici se regăsesc simultan sau consecutiv. Pasajul din Faptele 17:2,3 arată că Pavel a parcurs aceste texte mesianice din Vechiul Testament împreună cu iudeii din Tesalonic și a studiat împreună cu ei semnificația lor.

În Antichitate, iudeii nu aveau o concepție clară despre prima venire a lui Mesia. Astăzi există multă confuzie în legătură cu a doua Sa venire. Ce ne spune aceasta despre nevoia de a căuta cu seriozitate să cunoaștem adevărul biblic? De ce sunt atât de periculoase învățăturile false?

înfățișate nu ca o tragică greșeală, ci ca o „necesitate” divină. Cuvântul din greacă tradus cu „trebuia” (*dei*) este important pentru Luca. El apare de optsprezece ori în Evanghelia sa și de alte douăzeci și două de ori în Faptele. Luca folosește acest cuvânt pentru a arăta că evenimentele din viața lui Isus nu au fost rezultatul întâmplării, ci au făcut parte din planul divin de răscumpărare a omenirii, plan care a fost descoperit în Scriptură.

În Evanghelia sa, Luca întrebuințează pentru prima dată acest cuvânt atunci când Iosif și Maria L-au pierdut pe Isus în Ierusalim, la vârsta de doisprezece ani (Luca 2:41-51). Când Îl găsesc, în cele din urmă, în Templu, El le spune că nu aveau de ce să fie surprinși că L-au găsit acolo, întrucât „trebuia” să fie „în Casa Tatălui Său”. Acest mesaj fundamental este repetat de mai multe ori în Luca atunci când Isus vorbește despre diferitele aspecte ale vieții Sale. Domnul Isus spune că El *trebuie* să predice Evanghelia (Luca 4:43), *trebuie* să o vindece pe femeia gârbovă în Sabat (13:16), *trebuie* să intre în casa lui Zacheu și, cel mai important și cel mai frecvent, spune că Mesia *trebuia* să sufere, să fie respins de ai Săi și dat la moarte în Ierusalim (13:33; 17:25; 22:37; 24:7,26).

Ne este ușor să înțelegem de ce a fost necesar ca unele dintre aceste evenimente să aibă loc (de exemplu, vindecarea unui bolnav pentru a demonstra dragostea lui Dumnezeu), dar ne este mai greu să înțelegem de ce a fost tot la fel de necesar ca, în cadrul planului lui Dumnezeu, Domnul Isus să sufere și să moară. Nu ar fi putut El să ignore păcatul sau să ne dea o a doua șansă, astfel încât să nu fie necesară moartea Sa?

Pare ușor să ignori păcatul, dar, dacă Dumnezeu l-ar fi ignorat, Și-ar fi compromis dreptatea și sfințenia. Păcatul nu este o problemă mărunță. El este cu totul contrar caracterului și naturii lui Dumnezeu. Păcatul este rău; el produce suferință și moarte. A închide ochii față de păcat înseamnă a-i justifica existența. Dumnezeu nu ar fi putut face acest lucru. Însăși natura Sa Îi cerea să rezolve problema păcatului. Însă, pe de altă parte, El Și-a dorit să le arate milă păcătoșilor.

Pentru ca să fie drept cu păcatul, dar și milos cu păcătoșii, Dumnezeu a ales să ia pedeapsa păcatelor noastre asupra Sa. În acest scop, L-a trimis pe Isus ca Înlocuitor al nostru. Isus a suferit moartea pe care noi o merităm, pentru ca noi să avem viața pe care o merita El. Tocmai acest lucru vrea Pavel să-l explice în Romani 3:26, unde afirmă că moartea lui Isus a făcut posibil ca Dumnezeu „să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus”.

5. La ce concluzie cu privire la suferința și slava lui Mesia au ajuns atât Pavel, cât și Domnul Isus studiind Scripturile Vechiului Testament? Faptele 17:3; Luca 24:26.

Cuvântul „trebuia” din Luca 24:26 se găsește și în Faptele 17:3, unde Pavel afirmă că Mesia „trebuia să pătimească”.

Atât Pavel, cât și Domnul Isus au observat, probabil, că cele mai importante personaje din Vechiul Testament au trecut printr-o perioadă îndelungată de suferință înainte de a intra în perioada de slavă din viața lor. Iosif a stat cam treisprezece ani în închisoare înainte de a ajunge prim-ministru al Egiptului. Moise a păzit oile patruzeci de ani înainte de a fi conducătorul poporului. David a trăit mulți ani ca fugar, o vreme chiar în țări străine, pentru ca abia apoi să urce pe tron. Daniel a fost prizonier de război și a fost chiar condamnat la moarte înainte de a fi înălțat la poziția de prim-ministru al Babilonului. În aceste istorii despre slujitorii lui Dumnezeu din Vechiul Testament, există prefigurări ale lui Mesia care avea să sufere și să fie umilit înainte de a fi înălțat la poziția de împărat.

Cheia acestei concepții nou-testamentare se găsește în pasajul vechi-testamentar cel mai des citat de scriitorii Noului Testament: Isaia 53. Robul suferind din Isaia a fost disprețuit, respins și întristat (Is. 53:2-4). La fel ca mielul de la Sanctuar, El a fost înjunghiat din cauza păcatelor noastre (Is. 53:5-7), potrivit cu voința Domnului (Is. 53:8-10). Dar, după ce avea să-Și dea „viața ca jertfă pentru păcat” (Is. 53:11), avea să-i îndreptățească pe mulți și avea să primească partea Lui la un loc cu cei mari (Is. 53:12).

Pentru scriitorii Noului Testament, Isaia 53 era cheia care descifra rolul lui Mesia. În mod sigur, Pavel a predicat despre acest pasaj în Tesalonic. Potrivit cu Isaia 53, la prima Sa venire, Mesia nu avea să aibă nimic împărătesc sau puternic. De fapt, El avea să fie respins de mulți compatrioți ai Săi. Însă respingerea avea să fie urmată de venirea în glorie așteptată de iudei. Astfel, Pavel a reușit să arate că Isus pe care ajunsese să-L cunoască era de fapt Mesia din profețiile Vechiului Testament.

Citește cu rugăciune Isaia 53, știind că pasajul vorbește despre suferințele pe care le-a îndurat Domnul, Creatorul nostru, pentru ca tu să ai viața veșnică. De ce ar trebui ca Hristos să ocupe primul loc în viața noastră, dacă avem în vedere ceea ce ne descoperă acest pasaj despre caracterul lui Dumnezeu?

De discutat: Biblia afirmă în mod repetat că Dumnezeu tratează păcatul cu dreptate și că îi tratează pe păcătoși cu iubire. Ce imagini distorsionate ne-am forma despre Dumnezeu dacă am accentua numai dreptatea Sa sau, dimpotrivă, numai dragostea Sa?

II. „Nebunia” crucii

(*Recitiți în cadrul grupei Romani 1:16.*)

Pentru primii creștini, suferința și moartea lui Hristos au fost o parte „necesară” a planului lui Dumnezeu de răscumpărare a omenirii. Dar iudeii și păgânii aveau alte concepții. Pentru iudei, gândul că Mesia cel atât de mult așteptat trebuia să fie răstignit era ridicol. Mesia trebuia să-i înfrângă pe dușmanii lui Israel, nu să fie crucificat de ei. De asemenea, romanii considerau că urmașii lui Isus credeau într-o minciună. Cine s-ar fi închinat la o un om care a fost răstignit ca un criminal? Din perspectivă omenească, crucea era un simbol al rușinii și al înfrângerii, nu un obiect demn de venerație.

Un graffiti descoperit în Roma, care datează aproximativ din vremea lui Pavel, ne ajută să ne formăm o idee despre disprețul cu care erau priviți creștinii din cauza credinței lor. Gravura, cunoscută ca *Graffitiul Alexamenos*, este o reprezentare batjocoritoare a răstignirii. Iată de ce Pavel le amintește romanilor să nu le fie rușine de Evanghelia lui Isus cel răstignit și înviat, ci să fie mândri de ea (Romani 1:16). Hristos a biruit puterea păcatului și a morții tocmai prin „nebulia” crucii (1 Corinteni 1:18).

De discutat: Mesajul transmis de crucea lui Isus este ridiculizat și astăzi de necredincioși. Ce putem face pentru a-i încuraja pe frații și pe surorile noastre de credință să nu le fie rușine de cruce, ci să se laude cu ea?

3. APLICĂ!

Încurajează-i pe membrii grupei ca, pornind de la întrebările de mai jos, să mediteze la necesitatea morții lui Hristos din perspectivă biblică.

Întrebări pentru meditație

1. Luca ne relatează că, după înviere, Isus i-a muștrat pe doi ucenici pe drumul către Emaus, pentru că nu puteau accepta versetele din Vechiul Testament care arătau că era necesar ca Mesia să sufere și să fie respins. Ce evenimente și/sau incidente din Vechiul Testament arată spre necesitatea morții lui Isus?

6. Potrivit cu Faptele apostolilor 17:1-4,12, din ce clase sociale era alcătuită biserica nou-formată în Tesalonic?

Întotdeauna Pavel mergea mai întâi la iudei și apoi la greci (Romani 1:16). Pavel le-a acordat prioritate iudeilor, oferindu-le frecvent ocazia de a auzi și a primi Evanghelia. Potrivit Bibliei, mulți iudei din vremea lui L-au acceptat pe Isus ca Mesia. Mai târziu, pe măsură ce biserica a căzut în apostazie și a respins Legea și în special Sabatul, iudeilor le-a fost tot mai greu să Îl accepte pe Isus al creștinilor ca Mesia, tocmai din cauza bisericii care desființase Legea și mai ales Sabatul.

Câțiva iudei din Tesalonic au fost convinși când Pavel a prezentat textele mesianice și împlinirea lor în viața lui Isus. Unul dintre ei, Aristarh, a făcut mai târziu echipă cu Pavel și, la un moment dat, i-a fost și tovarăș de temniță (vezi Coloseni 4:10,11; Faptele 20:4). Un alt iudeu, pe nume Iason, se pare că era destul de bogat pentru a-i primi pe membrii bisericii în casa lui după ce aceștia nu au mai fost acceptați în sinagogă. Tot el a oferit cel puțin o parte din suma necesară pentru ca Pavel să nu fie arestat (Faptele 17:4-9).

Dintre „grecii temători de Dumnezeu” (Faptele 17:4) se crede că făceau parte păgânii care ajunseseră să îmbrățișeze iudaismul și care mergeau la sinagogă, dar nu erau convertiți. Fenomenul acesta era răspândit în vremea lui Pavel. Prin acești păgâni, Pavel încerca să ajungă la ceilalți păgâni care nu aveau nicio cunoștință despre iudaism sau despre Vechiul Testament.

În Faptele 17 (de exemplu, în vers. 12) se scoate în evidență specificul iudaic și relativ prosper al bisericii nou-înființate în Tesalonic, căreia i se alăturaseră și câțiva greci „cu vază”, dar, la momentul scrierii primei Epistole către tesaloniceni, o mare parte a membrilor bisericii cărora Pavel li s-a adresat era formată din păgânii (1 Tesaloniceni 1:9) din clasa celor care își câștigau existența muncind (1 Tesaloniceni 4:11).

Remarcăm aici caracterul universal al Evangheliei – faptul că ea este destinată tuturor oamenilor, tuturor claselor, tuturor raselor; celor bogați și celor săraci, grecilor și evreilor deopotrivă, întrucât Hristos a murit pentru întreaga omenire. De aceea mesajul nostru, al adventiștilor de ziua a șaptea, este pentru întreaga omenire (Apocalipsa 14:6) – nu se face o selecție pe baza etniei, a naționalității, a castei sau a statutului economic. Cât de important este să păstrăm mereu înaintea ochilor noștri acest mandat! Cât de important este să nu ne izolăm de oameni, să nu devenim absorbiți de noi înșine și mai interesați de a întreține ceea ce avem decât de a păși dincolo de limitele zonei de confort pe care ni le-am impus poate fără să ne dăm seama!

2. Ce istorisiri și evenimente din Scriptură puteau fi considerate niște eșecuri sau niște erori judiciare când nu se cunoștea încă deznodământul lor? Ce ne spun acestea despre umblarea noastră creștină?

Întrebări aplicative

1. În opinia ta, de ce este crucea și astăzi o piatră de poticnire pentru oameni?

2. Realitatea suferinței în lumea noastră este una dintre cele mai dificile probleme care îi împiedică pe oameni să creadă în existența unui Dumnezeu atotputernic și iubitor. Răspunsul la această problemă nu este ușor de dat, dar ce speranță și ce mângâiere ne transmite necesitatea suferinței lui Hristos pentru noi?

3. Faptul că Pavel i-a încurajat pe creștinii din Roma să nu le fie rușine de Evanghelie (Romani 1:16) ne lasă să înțelegem că ei erau ridiculizați public pentru convingerile lor. Cum sunt luați în derâdere creștinii de astăzi?

4. ILUSTREAZĂ!

Mulți oameni nu se gândesc că a fost necesar ca Domnul Isus să vină ca Înlocuitor al nostru. Activitatea următoare îi va ajuta pe membrii grupei tale să mediteze la acest subiect pornind de la circumstanțele în care se găsesc ei.

Activitate: Cere-le membrilor grupei să mediteze la diferite situații din viața lor în care a fost necesar să primească ajutor de la cineva. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi primit ajutor? Cum și-au manifestat recunoștința? După ce membrii împărtășesc câteva experiențe, reveniți la subiectul studiului punând următoarea întrebare: Ce s-ar fi întâmplat dacă Dumnezeu nu ar fi făcut tot ce era necesar pentru noi? Cum putem să ne exprimăm recunoștința față de El?

„Din zilele lui Pavel și până în timpul de față, Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, le-a adresat chemarea atât iudeilor, cât și neamurilor. «Înainte de Dumnezeu nu se are în vedere fața omului», spunea Pavel. Apostolul se socotea «dator și grecilor, și barbarilor», la fel ca iudeilor; dar el niciodată nu a pierdut din vedere avantajele certe pe care le aveau iudeii față de alții, «mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu». «Evanghelia» – afirma el – «este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului.»” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, pag. 380

„Cu ocazia ultimei vestiri a Evangheliei, când trebuie să fie făcută o lucrare deosebită pentru clasele de oameni neglijate până acum, Dumnezeu așteaptă ca solii Săi să aibă un interes deosebit față de evreii care se găsesc peste tot în lume. [...] Când ei îl văd pe Hristosul dispensațiunii Evangheliei zugrăvit pe paginile Scripturii Vechiului Testament și înțeleg cât de lămurit îl explică Noul Testament pe cel Vechi, puterile priceperii lor, până aici adormite, sunt trezite și ei îl recunosc pe Hristos ca Mântuitor.” – *Ibidem*, pag. 381

Întrebări pentru discuție

1. Pavel i-a abordat pe iudeii din vremea lui pornind de la profețiile mesianice din Vechiul Testament. Cât de utilă este abordarea aceasta în prezent, mai ales în cazul evreilor secularizați care poate că nu cunosc profețiile? Ce alte metode am putea folosi? Cum am putea să-i abordăm pe cei de alte naționalități care nu-L cunosc pe Dumnezeu?
2. Ce putem face pentru ca profețiile Bibliei să fie mai relevante pentru prietenii și vecinii noștri? Ce metode putem folosi cu cei care nu cred în autoritatea Bibliei? Cum l-ar putea ajuta capitolul 2 din Daniel pe un ateu sau pe un necunoscător al Bibliei să creadă că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu?

Rezumat: Gândul cu care trebuie să rămânem mai presus de toate este acela al importanței Cuvântului lui Dumnezeu pentru viața, misiunea și mărturia noastră. Avem nevoie să fim bine întemeiați pe Biblie și pe adevărurile pe care ea le conține, nu doar pentru noi înșine, ci și pentru a fi niște martori cât mai eficienți posibil.

Micii evangheliști curajoși

Mă numesc Amir și sunt misionar în Republica Democratică Congo. Am fost invitat să susțin o campanie de evanghelizare într-un sat din Congo, timp în care am fost găzduit la familia pastorului.

Toată echipa noastră se trezea devreme dimineața și se ruga înainte de a începe vizitele acasă la oameni și studiul Bibliei împreună cu ei pentru ca să-i prindem înainte să plece la muncile câmpului. Am observat că Genick, fiul pastorului, un băiat în vârstă de doisprezece ani, venea și el la rugăciune. Iar când plecam în vizite, venea cu noi. Totuși, la un moment dat, s-a întors din drum și m-am gândit că se duce să se joace cu prietenii.

Am aflat atunci cu surprindere că acest băiat și alți doi prieteni ai săi le prezentau studii biblice mai multor oameni, inclusiv unui profesor. Mie nu-mi prea venea să cred că lucrul acesta este adevărat, dar Genick m-a rugat să merg cu el acasă la familia profesorului și să răspund la câteva întrebări ale lor. Am acceptat bucuros.

Gazdele ne-au primit cu multă căldură și mi-am dat seama că toți erau foarte interesați în timp ce studiau Biblia împreună cu Genick. Băiatul citea verset după verset pentru a le explica lecția. Profesorul i-a lăudat pe cei trei prieteni care veneau zilnic la el acasă ca să studieze Biblia împreună cu ei.

„Acum înțeleg de ce crește Biserica Adventistă atât de repede: pentru că până și copiii voștri au curajul să prezinte studii biblice”, a spus el.

Am rămas acolo câteva ore, timp în care am discutat despre câteva adevăruri biblice pe care le prezentaseră Genick și prietenii lui și am răspuns la întrebările lor. Am fost impresionat de curajul și de credințioșia acestor trei băieți. Ei m-au ajutat să înțeleg mai bine rolul pe care îl au tinerii în misiunea bisericii lui Dumnezeu.

Până în prezent, în biserica din acest sat au intrat prin botez 36 de persoane. Profesorul nu a trecut încă de partea adevărului, dar a promis că va continua să studieze Biblia împreună cu membrii familiei lui.

Cât despre Genick și prietenii lui, sunt convins că Dumnezeu are planuri mari pentru ei. Genick a fost deja numit conducător al Departamentului de copii din districtul lui.

Darurile voastre săptămânale pentru misiune și darurile strânse la nivel global susțin lucrarea a 900 de misionari din mai multe diviziuni. Vă mulțumim!

Amir Gulzar și familia sa sunt misionari pakistanezi în Republica Democratică Congo.